

mig meget, ikke været mig muligt egentlig at
 udtræge det positive Resultat, som vi skulde
 vinde, naar vi vedtogte Forslaget. Der siges:
 det er ikke stemmende med Finantsloven af 28de
 Marts 1855, § 36, og heller ikke med Grund-
 lovens Bestemmelser, at der er gaaet frem paa
 den betegnede Maade; men derved bliver Intet
 tilkjendegivet om, hvorledes der, da i Fremtiden
 skal forholdes, eller hvorledes man skulde have
 forholdt sig; er Meningen dermed — som jeg
 næsten tør antage af den ærede Forslagsstillers
 Foredrag — den, at i Fremtiden skal Heel-
 statens Fornødenheder udbetales af vor Kasse,
 saasnart Heelstaten har Trang dertil, men der
 maa ikke indføres nogen Post med bestemte
 Beløb, der udgjør Kongerigets Dvotabidrag
 til de fælles Fornødenheder? — er det Menin-
 gen, eller er det maaste Meningen, at Heel-
 staten aldeles ikke skal have nogen Beholdning?
 Skal Heelstatens Beholdning først forbruges,
 inden der kommer noget Tilskud fra de øvrige
 Landsdele? Paa disse Spørgsmaal har jeg
 ikke fundet noget Svar i Forslaget, men heller
 ikke har jeg kunnet slutte mig dertil af den
 ærede Forslagsstillers Motivering. Jeg maa
 tillige tilføje, at jeg ikke er kommen til noget
 Resultat om, hvorhen egentlig den ærede For-
 slagsstiller vil føre os; thi det er os jo noksom
 bekendt, at det ikke blot er i det Budget, her
 er omtalt, men ogsaa i de senere Aars Bud-
 getter, at der accurat er posteret paa samme
 Maade. Der foreligger altsaa en forskjellig
 Opfattelse af dette Forhold fra Rigsraadets
 Side og, dersom vi vedtage dette, fra Rigs-
 dagens Side. Hvorledes vil da den ærede
 Rigsdagsmand have det afgjort? Jeg formoder,
 at han maa tænke sig, at det maa afgjøres
 ved § 22 i Fællesforfatningen; jeg seer idet-
 mindste for Diebliffet ikke nogen anden Maade;
 men er der nu Anledning til for Diebliffet
 at gaae denne Vej, er der nogen Opfor-
 dring til at søge at faae en saadan Af-
 gjørelse? Jeg vil indrømme, at der var
 Grund til at urgere Udtrykkene i Grund-
 lovsbestemmelsen § 4, saafremt det var Til-
 fældet, at der fra Rigsraadets Side gjordes
 store og overdrevne Fordringer til os; men
 ville vi eftersee, hvad de forskjellige Tilskud
 have været for Kongerigets Vedkommende, saa

vil man see, at Kongerigets Tilskud for Fi-
 nantsaaret 1855—56 var 2,880,865 Rd. 47 $\frac{1}{2}$ s.,
 for de 2 Finantsaar 1856—57 og 1857—58
 2,302,691 Rd. 36 s., og for Regnskabsaaret
 1858—59 1,972,678 Rd. Man vil heraf see, at
 Tilskudet for Regnskabsaaret 1858—59 er ikke saa
 ganske ubetydeligt nedsat. Dersom man gjør sig
 bekendt med de Forhandlinger om Budget-
 tet, som have fundet Sted i Rigsraadet, navnlig
 de Betænkninger, som Udvalgene have afgivet
 over disse Budgetter, saa vil man finde
 en meget klar og meget paafjønnefsværdig
 Bestræbelse for at nedsette de Dvotadele, som
 de forskjellige Landsdele skulle udtræde; det vil
 navnlig sees af det sidste Budget for indvæ-
 rende Triennium, at disse Bestræbelse, ogsaa
 have baaet gode og rige Frugter, man vil see,
 at der er beregnet at skulle bruges af Fælles-
 monarchiets Kassebeholdning en Sum, — om
 jeg mindes ret — af 2,200,000 Rd., og
 for Aaret 1858—59 er der af denne Sum be-
 regnet til Indtægt 1,285,825 Rd. 77 $\frac{1}{4}$ s.
 Det forekommer mig altsaa at vise, at det fra
 Rigsraadets Side ikke er nogen Bestræbelse
 efter at faae Fordeel af den brugte Fremgangs-
 maade med Hensyn til Landsdelenes Dvota-
 bidrag, og under saadanne Omstændigheder
 forekommer det mig, at praktiske Mænd ikke
 skulle bestræbe sig for at fremkalde en Afgjø-
 relse af dette Spørgsmaal. Naar forresten den
 ærede Forslagsstiller lagde særdeles Vægt paa
 de Udtryk i Finantsloven for 1855—56 „det
 virkelige Overskud for Finantsaaret 1855—56
 tilhører en Kongeriget“, saa maa jeg gjøre op-
 mærksom paa, at disse Udtryk i hele Betydning
 jo naturligtvis alene beroer paa hvorledes
 Grundlovsbestemmelsens § 4 retlig skal forståes;
 thi skal den retlig forståes saaledes, at der
 skal opføres en vis bestemt Sum, eller at man
 er berettiget til at opføre en vis bestemt
 Sum, saa følger deraf ligesom, at den Diffe-
 rence, han anførte — jeg troer, det var
 817,000 Rd., — ikke kan høre med til det vir-
 kelige Overskud.

Monrad: Jeg kan i alt Væsentligt hen-
 holde mig til, hvad den ærede sidste Tale be-
 mærkede; det har ved første Diekast noget over-
 ordentligt Tiltalende ved sig at høre, at Konge-